

[Foss.]

lideringsmuligheder, staten har stillet til deres rådighed, og som nu rammes hårdt igennem ændringerne i afskrivningsreglerne.

Det er uheldigt, at afskrivningsreglerne ændres mere eller mindre vilkårligt. De burde ligge fast, og det er vel netop afskrivningsudvalgets opgave at finde frem til permanente regler. Jo før vi kan få en afgørelse på dette område, des bedre.

Der er to grunde til, at udvalgets arbejde bør foreligge inden folketingssamlingen til efteråret. Dels den, at der da vil være mulighed for at afbøde uheldige følger af de sidste ændringer i afskrivningsreglerne, eventuelt ved rimelige overgangsbestemmelser til de endelige og permanente regler, dels den, at vi forhåbentlig til efteråret skulle nærme os et resultat med hensyn til skattereformer, og dertil behøves jo foruden meget andet også en afgørelse af afskrivningsreglerne.

Finansministeren (Kampmann): Jeg har intet imod, at det pågældende udvalg fremskynder sit arbejde, men finder det dog betænkeligt at fastsætte en bestemt frist. Jeg synes, udvalget selv må tage stilling til, hvornår det har gennemarbejdet stoffet så meget, at det kan afgive betænkning.

Foss: Den højtærede ministers svar var jo i alle tilfælde ikke særlig lovende. Jeg vil gerne tillade mig at stille et supplerende spørgsmål til den højtærede minister: Vil ministeren udnytte sin mulighed for dispensationsret overfor særlig hårdt ramte virksomheder, og — i bekræftende fald — vil ministeren så i rimelig tid angive retningslinier for sådanne dispensationer, således at virksomhederne kan disponere med henblik på en overgang fra de gamle til de nye regler, idet det jo ikke lader sig gøre for virksomhederne ved slutningen af året, når regnskabet skal gøres op, at foretage de fornødne dispositioner? Det ville derfor være af stor betydning, om ministeren kunne angive, på hvilke områder han kunne tænke sig at benytte eventuelle dispensationsbestemmelser.

Finansministeren (Kampmann): Uden kendskab til konkrete sager er det vanskeligt for mig at udtale mig om, hvorvidt det er muligt at udnytte bestående dispensa-

tionsbestemmelser. Jeg vil naturligvis se på sagerne, såsnart de bliver forelagt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ingmar Wagner* til forsvarsministeren.

Hvad agter ministeren at foretage sig efter de helt urimelige frifindelser i den såkaldte „barbervandsag“ fra Bornholm, hvor befalingsmænd i hæren kommanderede menige soldater ud i Østersøen for at barbære sig?

Ingmar Wagner: Under første behandling af et forslag om ændring af den militære straffelov, som jeg på den kommunistiske gruppes vegne fremsatte her i folketinget i april måned, blev en række militære straffesager fremdraget, bl. a. den meget omtalte barbervandsag fra Bornholm. Også forsvarsministeren udtalte sig dengang om denne sag og meddelte, at den var blevet appelleret til landsretten, fordi der i befolkningen og pressen havde været uro om de afgørelser, der var faldet ved underretten.

Forhistorien til denne såkaldte „barbervandsag“ er i korthed følgende. Den 20. december forrige år blev en gruppe nye rekrutter, 12 mand ialt, af deres befalingsmænd kommanderet ca. 10 m ud i Østersøens iskolde vand for i deres hjelme at hente vand til barbering. Trods vinterkulden skulle barberingen foregå på åben strandbred, og da soldaterne var færdige med barberingen, blev de igen kommanderet ud i Østersøen af en befalingsmand med følgende salut: „Og så vil jeg ikke finde mig i, at I forurener stranden med jeres beskidte skægstubbe — ud i vandet — march!“

Grunden til denne helt urimelige optræden fra befalingsmændenes side var, at en soldat fra morgenen var stillet ubarberet, og 11 andre var efter befalingsmændenes opfattelse dårligt barberet. Derfor skulle denne straffeekspedition gennemføres. Ja, så ringe var baggrunden for befalingsmændenes uhyrlige optræden og deres nedværdigende ordre til soldaterne.

For disse forbrydelser, som vel må betegnes som grove soldaterplagerier mod menige soldater, idømtes de ansvarlige befalingsmænd som bekendt følgende domme ved underretten: hovedmanden 40 dages